

soud určené výživné změnit a je snížit, je-li toho třeba k tomu, by z peníze takto ušetřeného byly hrazeny nutné výlohy se zhoršením nemoci spojené. Nejvyšší soud nesdílí názor soudu rekursního, že lze přihlížeti jen k výdajům, jež již byly učiněny, o nichž je zjevno, v jaké výši vznikly, neboť by za platnosti tohoto právního názoru nemohl nemocný manžel, jehož nemoc vyžaduje naléhavě nákladné léčení, nepodařilo-li by se mu sehnati potřebné k tomu peníze zápujčkou, vůbec učiniti nezbytně nutné náklady léčebné, čímž by po případě svou výdělečnou schopnost zmenšil neb aspoň ohrozil. Platí-li se podle § 1418 obč. zák. výživné ve lhůtách měsíčních předem, jest opodstatněno, aby výživné bylo též sníženo pro budoucí měsíce, pokud toho jest potřebí k tomu, by živitel, jenž musí výživné hraditi, mohl učiniti nutné výdaje k zachování své výdělečné schopnosti. Lékařskými vysvědčeními jest osvědčeno, že se na jaře r. 1932 zvětšila bolestivost neduhu navrhovatelova, a vysvědčením zubního lékaře je osvědčeno, že potřebuje ošetření chrupu, což bude vyžadovati asi 600 Kč. Na základě vydání navrhovatelových v roce 1931 pokládal první soud za osvědčeno, že náklady lázeňského léčení v roce 1932 budou činiti po odečtení příspěvku léčebného fondu asi 2.000 Kč a léčení zubů 600 Kč, dohromady tedy asi 2.600 Kč ročně, 216 Kč měsíčně, což se jeví býti přiměřeným (§ 273 c. ř. s.), aniž by bylo potřebí k pouhému osvědčení detailního výpočtu. Snížil-li tedy první soud příspěvek navrhovatelův z 500 Kč na 400 Kč, jest snížení to odůvodněno.

Čís. 12891.

Ve sporu rozvedené manželky o placení výživného nelze znovu řešiti otázku viny na rozvodu, pravoplatně již rozhodnutou v rozvodovém sporu.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, Rv I 1060/33.)

Manželství stran bylo pravoplatně rozvedeno od stolu a lože z viny žalující manželky. V napotomní žalobě o placení výživného dovozovala žalující manželka vyživovací povinnost manželovu z toho, že žalovaný ji hned po sňatku bezdůvodně opustil. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c .

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Právní mylnost (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) vytýká dovolatelka především názoru odvolacího soudu, že ve sporu o výživné nelze samostatně řešiti otázku, koho stihá zavinění na tom, že se strany rozešly, bylo-li již pravoplatně vysloveno v rozvodovém sporu, koho stihá vina na rozvodu manželství. Leč právní názor odvolacího soudu jest správný. Podle § 1264 obč. zák. má jen manželka nevinná rozvodem nárok na přiměřenou výživu. Podle § 12 dvor. dekretu ze dne 23. srpna 1819, čís. 1595 sb. z. s., a § 6 min. nařízení ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák.,

jest v rozsudku, jímž bylo vyhověno žalobě o rozvod, v ž d y (stets) vysloviti též, zda jeden nebo druhý manžel či zda oba anebo nikdo z obou vinen jest na rozvodu. Toto ustanovení má za účel, aby byl zjednan podklad pro to, zda jest použití předpisu § 1264 obč. zák., jenž upravuje majetkoprávní důsledky rozvodu manželství. Závisí tedy spor o výživné rozvedené manželky, pokud jde o otázku viny, na předchozím sporu rozvodovém a nelze proto ve sporu o placení výživného znovu řešiti rozhodnutou již otázku viny na rozvodu.

Čís. 12892.

Ve výpovědi »z bytu v domě vypovídající strany, sestávajícího z 3 pokojů, kuchyně a přísl.«, jest nájemní předmět náležitě označen, je-li sice v domě vypovídající strany několik třípokojových bytů, ale vypovězený má najatý jen jeden z nich a dalšího nájemce téhož jména v domě není.

I při ujednání státu s družstvem o stavbě domů a o přidělu bytů v nich, jež se stalo v rámci podpory stavebního ruchu, mohl se závazný projev úřadu jednajícího za stát státi jen písemně, nikoliv ústně nebo činy konkludentními.

Právní poměr mezi státem a bytovým družstvem, jež podniklo losovou akci, na jejímž podkladě postavil stát dům.

Intimovavši bytovému družstvu výnos, že pro přiděl bytů v domě i pro vypovídání nájemců (pensistů) platí tytéž zásady jako pro jiné státní obytné domy s jedinou odchylkou, že družstvu jest vyhrazeno po deset let činiti návrhy na obsazení bytů svými členy, nevzdalo se ministerstvo veřejných prací práva disponovati s byty v domě, aniž práva vypověděti pensionované uživatele bytu.

O pronájmu rozhodne tu ministerstvo svým schválením, nikoliv družstvo. Schválením stane se člen družstva, jemuž družstvo přidělilo byt, přímým nájemcem bytu od státu. Družstvo je jen prostředníkem mezi státem (ministerstvem veřejných prací) a nájemcem.

Stanovy družstva nevážou stát jako vlastníka domu a mají platnost jen pro poměr družstva a jeho členů.

(Rozh. ze dne 7. října 1933, Rv I 1470/33.)

Československý stát dal žalovanému, důstojníku ve výslužbě, výpověď z bytu v domě čp. 682, sestávajícího ze tří pokojů, z kuchyně a z příslušenství. Žalovaný namítl proti výpovědi, že najatý předmět není ve výpovědi náležitě označen a že státní dům, o nějž jde, byl vystavěn péčí družstva, jež v něm samo pronajalo byt žalovanému. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e výpověď zrušil. D ů v o d y: Podle § 562 c. ř. s. má výpověď zvlášť obsahovati označení najatého předmětu. Předmět nájmu má proto býti náležitě označen, aby nebylo pochyby, o který předmět vlastně jde. Mezi stranami jest nesporno, že v domě, ve kterém vypovídáný bydlí, jest sice 3pokojových bytů několik, vypovídáný však že má najatý jen jeden z nich a dalšího nájemníka téhož jména